

Neale Donald Walsch:

A Kis Lélek és a Föld

Vagyok valaki!

Egyszer volt, hol nem volt, az időn is túl, volt egyszer egy Kis Lélek, aki azt mondta Istennek:

- Nem akarlak téged elhagyni!
- Jó – mondta Isten széles mosollyal az arcán -, mert soha nem is kell hagynod engem. Ezt azonban a Kis Lélek nem nagyon értette, mert éppen ez a volt az a nap, amikor megszületni készült, és a Kis Lélek azt hitte, hogy amikor megszületünk, akkor elhagyjuk a mennyországot. Ami azt illeti, a Kis Lélek már csak pár lépésnyire állt a Földre vezető ajtótól a sorban.
- Félnem kellene? - kérdezte a Kis Lélek.
- Nem, nem, nem - mondta Isten, és ismét elmosolyodott. – Ezen a napon voltaképp boldognak kell lenned. Ez a születésnapod.
- Tudom! – kiáltotta a Kis Lélek. - De ez a nap egyben az is, amikor elhagylak téged, és elbúcsúzom a mennyországtól, és ez elszomorít.

Isten megölelte a Kis Léket.

- Én mindig veled leszek. Lehetetlen elhagynod engem, mert én mindig veled vagyok, bárhova is mész.
- Tényleg? - kérdezte a Kis Lélek tágra nyílt szemekkel, reménykedve.

Isten azonnal rávágta:

- Igen, ez így van. Ha szükséged van rám, mindössze annyit kell tenned, hogy szólj, és majd meglátod, hogy mindig ott leszek.
- És mi lesz, ha a dolgok rosszra fordulnak? - kérdezősködött a Kis Lélek, és remegés fogta el. - Úgy értem, hogy a „mindig” az hosszú idő. Mi lesz, ha kudarcot vallok?! Te akkor is ott leszel velem, vagy haragudni fogsz, és távol maradsz?
- Dehogy – válaszolta Isten mosolyogva. - Sohasem leszek mérges rád. Miért lennék rád mérges csak azért, mert elkövetettél egy hibát? Mindenki követ el hibákat.
- Még te is? – tudakolta a Kis Lélek.
- Hát - nevetett Isten -, ott van a spárga...

A Kis Lélek máris jobban érezte magát.

- Oké, szóval mindig ott leszel velem. Ezt jó tudni. Ez így majdnem olyan, mintha a mennyországban lennék.

Isten elmosolyodott.

- Ez a mennyországban levés. A mennyet nem hagyhatod el, hiszen a mennyország az egyetlen dolog, amit valaha is teremtettem. A mennyország van mindenütt, ahova mész.
- Még a Földön is? A Földön is a mennyországban lehetek?!

Isten szemében ekkor felvillant egy kis szikra.

- Főleg a Földön. A Föld az egyik leggyönyörűbb hely a mennyországban.

A Kis Lélek így szólt:

- Készen állok az indulásra. Jó móka lesz!
- Bizony, az – bólintott Isten. - Sokkal jobb móka lesz, mint ahogy gondolod. És ne aggódj semmiért! Még ha el is felejtetted, amit mondtam neked, sőt, még ha rólam is elfelejtkezel, is lesz egy nagyon különleges barátod, hogy segítsen neked.

A Kis Lélek megdöbbsent:

- Elfelejteni téged?! Hogyan feledkezhet meg bárki Istenről?!
- Óh! – mosolyodott el Isten. - Meg lennél lepve. Vannak, akik újra és újra elfelejtenek, és szinte mindenki elfeledkezik rólam egyszer vagy kétszer.
- Hát, én nem fogok - jelentette ki a Kis Lélek ünnepélyesen. - Én sose fogok elfeledkezni rólad.

Isten így szólt:

- Ez nagyon kedves, de ne aggódj, ha mégis megesik veled, mert mindig ott lesz melletted Melvin.
- Melvin?! Ki az a Melvin?! - kérdezte a Kis Lélek.
- A te nagyon különleges barátod. Melvin egy angyal, aki vállalta, hogy egész életed során veled lesz. Szóval bármi történjék is veled, mindig lesz valaki veled, aki segít.
- Tyú! -mondta a Kis Lélek. - Egy angyal, aki vigyáz rám?!
- Úgy van - mondta Isten. – Ezért hívjuk őket őrangyalnak. Látod? A tiéd ott vár rád, hogy elvigyen a Földre.
- Várjunk csak! – kiáltott fel a Kis Lélek. – Te azt állítod, hogy van egy Melvin nevű őrangyalom?!
- Hát - mondta Isten, a Kis Lélekre kacsintva -, Clarence épp nem ért rá.
- Óh! – bólintott a Kis Lélek, és úgy tett, mintha értené, bár egyáltalán nem értette.
- Melvin állandóan veled lesz, és mindent elmagyaráz – nyugtatta meg Isten. - De most már sietned kell. Nézd, te vagy a következő. Hamarosan megszületsz.

Így is volt. A Kis Lélek egyetlen lépésre volt a Földre vezető ajtótól. Már senki sem állt előtte a sorban. A Kis Lélek boldogan énekelt:

- Testem lesz, testem lesz!
- Bizony ám - mondta Isten széles mosollyal.
- Oké, akkor hát indulás! Érezd jól magad, és ne felejts el szólani, ha szükséged van rám!

Hát így történt, hogy a Kis Lélek megszületett.

- Tyú! Vagyok valaki! – zengte a Kis Lélek abban a pillanatban, ahogy kisbaba lett. Ez a szobában tartózkodó embereknek persze sírásnak tűnt, a Kis Lélek azonban valójában énekelt.

- Már nem csak Lélek vagyok! Most már van testem is!
- Igen, most már vagy valaki - csatlakozott Melvin az énekléshez a szoba másik feléből. A babát sokan vették körül, és Melvin ügyelni akart rá, hogy legyen helyük. Ekkor a Kis Lélek meghallotta, amint az egyik ember azt mondja:

- Kislány!

Mindenki ámuldozott, sőt, volt, aki még tapsolt is.

- Isten hozott, Megan! - szól az egyik.
- Ez a nevem? – kérdezte a Kis Lélek?

- Úgy bizony – mosolygott rá Melvin. – Izgatott vagy?
 - Igen – válaszolta a Kis Lélek. - Vagyis azt hiszem, hogy az vagyok.
- Ezen elgondolkozott, de akkor felvette valaki, akit nem is ismert.
- Semmi baj – nyugtatta meg Melvin. – Ő egy orvos. Megnézi, hogy mennyi a súlyod, hogy mekkora vagy, és megvizsgálja a tested, hogy minden rendben van-e.
- Amíg az orvos és a nővérke ezzel foglalatostkodtak, a Kis Lélek egyre csak gondolkodott. Végül megkérdezte:
- Jó dolog kislánynak lenni?
 - Hát persze! Csodálatos! – válaszolta Melvin.
 - Jobb, mint kisfiúnak lenni?
 - Nem.
 - Úgy érted, hogy fiúnak lenni jobb, mint lánynak?
 - Nem.
 - Úgy érted, egyik sem jobb a másiknál?
 - Pontosan úgy – mondta Melvin jóváhagyólag.- És ne hagyd, hogy bárki is valami mást állítson.
 - Miért tenne ilyet bárki? – csodálkozott Megan.
 - Nos – mondta Melvin -, vannak, akik nem érti azt, amit te most kisbabaként tudsz. Fel nőttek, és elfelejtettek egyet s mást.
 - Igen – mondta Megan egyetértőleg. – Nekem is nemrég mondta valaki, hogy elfeledkezünk bizonyos dolgokról, de nem emlékszem rá, hogy ki volt az.
 - Majd később eszedbe juttatom – ígérte Melvin. – Most azonban hozzá kell szoknod, hogy tested van.
- A Megan nevű Kis Lélek körül nézett a szobában. Sok másik testet látott, és úgy tűnt, hogy mindenki el van foglalva valami fontos dologgal.
- Neked is van tested? – kérdezte Melvint.
 - Az őrangyaloknak nincs teste – magyarázta a barátja. – De tudnak úgy kinézni, mintha lenne testük, ha az megkönnyíti a helyzetet. Tegyek néha úgy, mintha lenne testem, hogy láthass?
 - Igen – válaszolta Megan –, az vicces lenne.
- Erre Melvin felöltötte egy ember formáját. Ott állt a nővérke mellett, aki épp Megant fürdette.
- Hű, látlak! – kiáltotta Megan.
 - Jó. Most pedig próbáld belevésni ezt a képet az emlékezetedbe, mert lehet, hogy hamarosan nem tudsz majd látni többé.
 - Miért? Elmész? Isten azt mondta, hogy örökre a különleges barátom leszel, és minden percben mellettem állsz majd.
 - Minden percben veled leszek – mondta Melvin határozottan. – Nem megyek sehová, de néha, amikor másoknak elmondod, hogy látod a te különleges barátodat, ők megpróbálhatnak meggyőzni arról, hogy én nem vagyok ott.
- Megan elcsodálkozott:
- Hogyhogy? – kérdezte.
 - Azért, mert ők nem látnak engem, ezért nem hiszik el, hogy te tényleg látsz, ezért azt mondják majd, hogy a képzeleted szüleménye vagyok.

- És az vagy? – hunyorított a Kis Lélek.
- Hát persze – mondta Melvin. – Ez azonban nem jelenti azt, hogy nem vagyok valóságos. Minden, amit elképzelsz, olyan valóságos lehet, amennyire te azzá teszed. Ezt mindig tartsd észben!

Megan ezen hosszan elgondolkozott. Mármint egy babához képest hosszan, ami kb. egy perc, aztán furcsa képet vágott.

- Na – mondta -, ez a víz egyre hidegebb!

Melvin gyorsan a nővérhez lépett.

- Ajaj, a nővérke elkövetett egy hibát – mondta a Kis Léleknek. – Hagyta kihűlni a vizet, mert nem töltött utána meleget. Meglátom, fel tudom-e hívni rá a figyelmét.

Ekkor Melvin a nővérke fülébe suttogott. Elég az hozzá, hogy a nővérke abban a pillanatban jó meleg vizet csorgatott Meganre.

- Ez hiba volt – ismételte meg Melvin. – Megbocsátasz neki?

A Kis Lélek egyre csak gondolkozott. Végül megkérdezte:

- Mit jelent az, hogy megbocsátok-e neki?

Ez volt az a pillanat, amikor Melvin megértette, hogy tényleg sok munkája lesz, mert a Kis Lélek elfelejtette, hogy miért jött egyáltalán a Földre. Átlépett a küszöbön, és mindent elfelejtett. Arra se emlékezett, hogy ő akart megszületni, hogy megtapasztalhatta, hogy milyen megbocsátani valakinek.

Óh, a történetnek ezt a részét még Te sem hallottad, ugye? Nos, tudod, a Kis Lélek azért kérte, hogy megszülethessen, mert szerette volna megtapasztalni, hogy milyen megbocsátónak lenni. Amikor még nem a Földön élt, a Kis Lélek megértette, hogy annak, hogy valaki megszületik, az az oka, hogy lehetőséget kapjon mindent megtapasztalni. Így a Kis Lélek a megbocsátást akarta megtapasztalni, ezért megkérdezte Istent, hogy idejöhet-e ezért a Földre, de a Kis Lélek mostanra minderről elfelejtkezett.

- Nemsokára elmagyarázom, hogy mi jelent megbocsátani – mondta Megannek az őrangyala. – Ez azonban elég hosszú kifejtést igényel, és te most nagyon elfoglalt vagy. Így is volt. A nővérke megtörölgette Megant egy nagy, puha törölközővel, aztán mindenki megnézte a kezét, a lábát, a fülét és mindenét. Nagyon boldognak tűntek, mert mindenki azt mondogatta, hogy milyen szép baba, hogy tökéletes.

- Nos, - mondta a Kis Lélek -, most, hogy már van testem és tudom, ki vagyok, mi következik?

- Szerinted ki vagy? – kérdezte Melvin.

- Ez vagyok, és ez – mutatott Megan a testére. – Ez vagyok én.

- Nem, nem ez vagy – nevetett Melvin. - Tudom, hogy azt hiszed, hogy ez vagy, de a tested nem te vagy. A tested a tiéd.

Megan csak ennyit bírt kinyögni:

- Há?!

Melvin megint elnevette magát:

- Azt mondtam, hogy a tested nem te vagy, hanem a tested a tiéd. Ez azt jelenti, hogy te nem a tested vagy. A tested olyasmi, amit birtokolsz.

- Mint egy játék? – kérdezte Megan.

- Hm... - Melvin egy pillanatra elgondolkozott. - Inkább olyan, mint egy eszköz, amivel felépíthetsz valamit.

- De mit fogok felépíteni?
- Az életedet.
- És a testemet használva hogyan építem fel az életemet? – kérdezte Megan.
- Tapasztalva – válaszolta Melvin, és úgy hangzott, mint egy komoly főiskolán.
- De mit tapasztalva?
- Mindazt, amit meg akarsz tapasztalni, és amit nem tapasztalhatsz meg, ha nincs tested.

Melvin elgondolkozott, hogy a Kis Lélek vajon képes-e ezt megérteni.

- Hát, megmondom, hogy most mit szeretnék megtapasztalni – adta hírül Megan. Még jó, hogy az őrangyalok értik a babák sírását, mert a szobában senki sem tudta, hogy Megan mit mond.

- Szeretném megtapasztalni, hogy milyen az, ha melegem van. Kezdek újra fájni. Bárcsak hozna valaki egy kis takarót.

Ha hiszitek, ha nem, ebben a pillanatban ez nő hozott egy puha, meleg takarót, amibe jó kényelmesen bebugyolálta a babát.

- Tyú! Láttad ezt?! – kiáltott fel Megan. – Egyszerűen csak azt kívántam, hogy valaki hozzon nekem egy plédet, és a pléd megjelent.

- Hát nem nagyszerű? – kuncogott halkán Melvin. – Ez így működik.

- Mi működik így?

- Hát az élet. Kívánhatsz valamit, és ilyen egyszerűen megkaphatod.

Megan alig hitt a fülének.

- Tényleg? – kérdezte. – Mindössze kívánnom kell?!

- Nos, az segít, ha egy hullócsillagtól kérsz – mosolygott Melvin -, de ez nem feltétlenül szükséges. Egy dologra viszont feltétlenül szükség van.

- Mire? – kérdezte Megan határozottan.

- Hitre.

- Hitre?

- Igen – folytatta Melvin. – Bíznod kell benne, hogy mindig mindened meglesz, amire szükséged van. Hinned kell benne, hogy Isten melletted van.

A Kis Lélek szeme tágra nyílt, és egy igazán meglepő kérdést tet fel:

- Ki az az Isten?

Melvin, az őrangyala a Kis Lélekre nézett, és arcán a legangyalibb mosoly jelent meg:

- Nos, drága kis Megan – suttogta gyengéden -, te tényleg mindent elfelejtettél, ugye? Isten az, aki téged idehelyezett, és engem is és mindent idehelyezett.

- Tényleg? – kérdezte a Kis Lélek. – És hol van? Mesélj még róla.

Melvin újra elmosolyodott. De amint belekezdett volna az Istenről szóló magyarázatba, Megant felvették, és valaki karjai közé tették.

- Óh, ez csodálatos! – kiáltott fel örömeiben. – Olyan jó érzés így lenni. Olyan, mint amit akkor éreztem, mielőtt megszülettem. Ezt az érzést bárhol felismerném. Hogy is hívják?

Melvin válaszolt:

- Anyunak hívják.

Ebben a pillanatban Megan megérezte, hogy egy kéz érinti meg az arcát, és egy puzsi érkezik a feje búbjára.

- Háh, hát ez meg mi volt? – kiáltott fel.

Melvin így felelt:

- Ez apu volt.

- De mi volt ez az érzés? – tudakolta a Kis Lélek. – Ez az az érzés, amit bárhol felismernék. Mi ez az érzés, amit akkor éreztem, amikor anyu megölelt, apu pedig megpuszilt?

- Szeretet – válaszolt az őrangyala. – Ez az érzés a szeretet.

- Tyú! Ez jól esik. Hogyan kaphatnék belőle még többet?

- Óh, ez egyszerű. Csak add tovább.

A Kis Lélek az őrangyalára nézett, és az arcára kiült a kérdés:

- Az meg hogyan csináljam? – kérdezte. – Nem tudom, hogyan csináljam. Meg tudod mutatni? Ugye, meg? Ugye, meg? – kérlelte Megan, és az angyalra sugározta legszebb mosolyát.

- Tudod, mi a legcsodálatosabb? – kezdte Melvin. – Máris csinálod, azzal, ahogy rám nézel. Olyan egyszerű dolgokkal adod tovább a szeretetet, mint hogy hogyan nézel az emberekre.

- Egyetlen mosolyod, Megan, csodálatos ajándék, amely mindenkit boldoggá tesz.

Így hát a Kis Lélek rámosolygott az anyukájára és az apukájára.

- Látod?! – kiáltotta Melvin. – Ettől fantasztikusan érzik magukat.

És Melvin nem túlzott. Megan anyukáját és apukáját boldogság töltötte el, és visszamosolyogtak Meganre.

- Tyú! Ők is azt teszik velem, amit én tettem velük! – vetette közbe a Kis Lélek.

- Igen – bólintott Melvin. – Ez egy másik titok az étellel kapcsolatban. Amit másokkal teszel, az tér vissza hozzád. Te aztán gyorsan tanulsz.

- Ez jó móka – állapította meg Megan. – Van más módja is a szeretet továbbadásának? Melvin kuncogott:

- Olyan sok van, hogy meg se tudnád számolni!

- Hú, lehet, hogy ezt csinálhatnám, amíg megvan a testem – kiáltotta a Kis Lélek. – Tölthetném ezt az egész életet azzal, hogy megtanulom, hogyan szeressek.

- Az biztos – hagyta jóvá Melvin.

És ez volt az a pillanat, amikor az őrangyal úgy határozott, hogy megtanítja Megannek, hogy mit jelent megbocsátani.

- Mert tudod, a másoknak való megbocsátás az egyik legjobb útja a szeretet továbbadásának.

Miután Melvin segített neki megérteni, hogy a megbocsátás, Megan belefészkelte magát az anyukája karjai közé, miközben az apukája ölelgette és puszilgatta. Ott rögtön elhatározta, hogy megbocsát a nővérkének a hideg víz miatt. Persze, még nem tudott beszélni. Az csak hónapokkal később lesz, és az már egy másik történet. Úgyhogy a Kis Léleknek csak egy dolog jutott eszébe, hogy Megan hogyan tudathatná a nővérrrel, hogy megbocsátott neki. Tudjátok, mit tett? Pontosan! A nővérkére nézett, és felé sugározta a legszebb mosolyát.

Megjegyzés: Ez a fordítás magánhasználatra készült. A szöveget angolul [itt](#) hallgathatod meg. A könyvet [itt](#) rendelheted meg.